

**архимандрит Рафаил (Карелин)
КАКО ПРЕВАЗИЋИ СУМЊЕ**

Сви ми осећамо подвојеност своје душе. Анеђо и демон боре се у њој и за њу. Пишете о страшним мислима које вам не дају да спавате, као например: “а шта ако тамо ничег нема?” Хајде да условно прихватимо лажни постулат о томе да тамо нема ничег. Шта ви тиме губите? Живот људи овога света који су испробали сваки вид греха препун је невоља и туге, а не радости. Да ли сте икад видели развратника светлог и блиставог лица или лажова на чијем се лицу огледа спокојство? Какву сте срећу изгубили? Можда губите онај неморал и поквареност која вам се чини тако слатком, а од које вам се касније повраћа? Да ли вам је вера заиста одузела осећај за

довољно да анализирате свој живот, па ћете увидети колико је чудеса Господ учинио у вашем животу, како је у најтежим тренуцима пројављивао Своју силу и такорећи вас за руку водио.

Демон се труди да из вашег памћења избрише те доказе Божијег присуства у вашем животу, присуства које се не може објаснити никаквом случајношћу или коинциденцијом. Ради се о томе да се не захвалимо Богу кад нам помогне и зато брзо заборавимо да нам је помогао. Али и сами сте свесни да такве мисли представљају искушење на вашем духовном путу.

Што се пак тиче исповести, можете се исповедати код било ког

Колико је велик дар речи, толико су жалосне последице злоупотребе тог дара. Језик, који нам је даровао Створитељ за прослављање Његовог имена и умножавање добра у општењу с другима, може бити узрок осуде на вечиту пропаст грешника који се није покајао! Кад само помислимо на то да ће нас правда Божија, како је обећано у Јеванђељу, стићи за сваку сувишну реч! А свака пак реч, испразна, бесадржајна, изречена без смисла и без користи, може бити сврстана у категорију сувишних

ошаци Архиепископа Владимира

лепоту? Зар заиста мислите да целомудрени људи нису у стању да лепоту створеног света виде боље од блудника који неће чак ни да подигну очи ка небу? Зар је за верника скривено оно најбоље што је човечанство створило? Шта је то за чим треба да жалите? Не могу сада да вам наводим теолошке доказе који би развејали вашу сумњу изражену речима: “а шта ако тамо ничег нема?” Биће

свештеника, али он због тога не постаје аутоматски ваш духовни отац. Пишете о некаквом затвореном кругу. Саветујем вам да га покидате искреним покајањем на исповести. Чини ми се да се ваша грешка састоји у томе што хоћете све сами да решите, без помоћи благодати Божје. Управо се ту крије узрок вашег колебања и свих ваших сумњи. Нека вам Господ помогне.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

САБОР СВЕТОГ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

Мк. 13, 1- 8; зч. 58; Јн. 1, 29 - 34, зч. 3.

Јак. 2, 1 - 13; зач. 52, Дан. 19, 1 - 8; зч. 42.

схи-игуман Никон (Воробјев) БЕСЕДА НА КРШТЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Уиме Оца и Сина и Светога Духа!

Света Црква и свети оци на сваки начин поучавају, подстичу и моле свештенике да подсећају вернике на велику тајну Крштења. А кад је боље подсетити на њу, ако не данас, на дан празника Крштења Спаситеља нашег Господа Исуса Христа?

Самом Господу није било потребно Крштење, али је Он заповедио Јовану Претечи да Га крсти како би испунили сваку правду. Самим тим Господ нам је указао на нужност Крштења. Једне ноћи, разговарајући с Никодимом, једним од фарисеја који су поверовали у Господа Он му је објаснио да ако се човек не роди водом и духом неће ући у Царство Божије. Ако човек верује у Бога, ако жели да уђе у Царство Божије, обавезно мора да прими тајну Крштења, јер је оно неопходан услов за улажење човека у духовну заједницу, у Цркву, и само кроз њега он може имати наду да

ће достићи Царство Божије. «Ако неко поверује и крсти се,» каже Господ, «спасиће се, а ако не поверује и не крсти се – биће осуђен.» Свако ко поверује и жели да се спаси, сваки хришћанин, треба сам да прими тајну Крштења и да крсти своју децу.

А шта се дешава у тајни Крштења? У њему наступа смрт старог, греховног човека. Зато се човеку, ако у зрело доба с вером и покајањем прими тајну Крштења, опраштају и првородни грех и његови сопствени грехови. Човек из крстионице излази као Анђео Божји. Постоји мноштво примера кад је дејство тајне Крштења на околину и на људе из околине било очигледно. Понекад је онај ко се крштавао блистао као сунце, сав се мењао чак и по спољашњем изгледу, а унутра је доживљавао блаженство као у Царству Божијем. Онај ко је примио Крштење препорађа се Духом Светим, облачи га Сам Господ, јер Господ улази у његово срце. Данас смо

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

чули: «Који сте се у Христа крстили, у Христа сте се обукли.» Ово значи да Господ улази у њихова срца.

Међутим, ако човек после Крштења не буде живео хришћански, већ пагански, вређајући Господа сваким греховима и не кајући се за њих, ако

испунили морамо то да признајемо и да се не правдамо већ да оплакујемо своје грехове пред Њим, да молимо за опроштај да Он милосрдни Господ опрости и очисти нашу душу. А онај ко свесно греша, правда се за своје грехове, не каје се за њих, противи се Господу, постаје непријатељ

Творевина не тражи од нас, ни поклоњење, а ни презир, она тражи само једно – да будемо ваистину људска бића. Ово није питање „ повратка природи“, већ повратка животу, према нашој, Богом – дарованој природи. А да бисмо живели према нашој природи, значи постати богови по благодати. Тада ћемо поштовати Бога, служити Му, љубити своје ближње, и увидети да смо једне суштине са њима.

Човек никада није у стању да мирује на једном месту. Свако духовно достигнуће је почетак новог путовања. Живот је једно непрестано напредовање. И када досегнеш познање, и врлину, треба да кренеш даље, да идеш иза ових достигнућа. Не можеш бити опијен, ако вино не пијеш. Не можеш бити захваћен ватром, ако ниси у близини ватре и не постанеш сасвим ужарен. Присуство Духа, „који нема почетка ни краја“, очигледан је у изразу лица. Ради се о целокупној бити човека, препуног страхопоштовања рођеног из захвалности и кроткости пред неизрецивим снисхођењем Бога Који је постао човек. Оно страда. „И кроз страдање, оно што је подложно смрти, поприма моћ непропадљивог“.

архимандрит Василије (Ивиронски)

не буде чистио своју душу од грехова, испоставиће се да је сличан некршћеном. Ево због чега често од неверујућих чујемо: «Ето ви сте, верујући, крштени, а гори сте од нас.» Овако и Реч Божија каже: ви, хришћани, хулите име Божије, јер живите горе него пагани.

Господ је човеку дао слободу, и он може да се креће или ка Богу или ка ђаволу. Трећег пута нема. Нема средњег стања. Зато ми, хришћани, морамо ићи ка Богу, тежити ка Њему, веровати Му, примати тајне, испуњавати заповести Божије, а ако нешто нисмо

Божји и иде ка ђаволу.

Понављам вам, без тајне Крштења човек не може да уђе у Царство Божије. «Ако се,» каже Господ, «неко не роди водом и Духом, не може ући у Царство Божије.» Ево због чега се непријатељ нашег спасења, ђаво, тако се бори против тајне Крштења, на сваки начин се труди да умањи његов значај, потпуно га спречава. Зато ако неко није крштен као дете треба да се крсти у одраслом стању, претходно се покајавши за своје грехове и да Богу да обећање Богу да ће живети хришћански.

Да би се препловало море, потребан је брод – море се не може прећи пливајући. Да би се препловило овоземаљско море и дошло до Царства Божијег треба ући на црквени брод, треба ући у Цркву, јер се само на црквеном броду може препливати бурно овоземаљско море и доћи до Царства Божијег. А у Цркву се може ући само кроз тајну Крштења. И ако човек поставши члан Цркве и даље због немоћи пада у грех, али ипак тежи ка Господу, каје се, иако својим греховима отпада од Цркве, ипак се уз искрено покајање омива и поново сједињује с Црквом. Тако приликом исповести свештеник чита молитву: «Помири овог грешника и сједини са Светом Твојом Црквом,» а затим чита разрешну молитву и разрешава га од грехова.

Сви ми морамо знати да се без тајне Крштења нико не спасава. Зато морамо да крстимо своју децу. Ако она нису могла да буду крштена у детињству, завештајте им на последњем издисају своју жељу: «Децо, ето моја молба је ако ме мало жалите и волите, ако желите да ме утешите, обећајте да ћете у своје време примити тајну Крштења.»

Господ свим средствима покушава да спаси сваког човека, «Радост бива на небу због једног грешника који се каје.» Свака помоћ од Господа, и од угодника Божјих, и од Анђела долази човеку који се искрено свим силама труди да угоди Господу, да испуни Његове Свете заповести и каје се за сваки свој грех. Нека човек не зна много о вери, нека је ма ловеран, нека не сумња, али нека

своје сумње каже Господу: «Госпode, верујем, желим да верујем, али помози мом неверју. Неверје мучи моју душу. Госпode, верујем, али и сумњам, буди милостив, помози ми. Госпode, даруј и мени да примим тајну Крштења и да уђем у Цркву Христову!»

Ма какве биле препреке, човек треба да се крсти, зато што нема другог пута у Царство Божије. Али, крстивши се, треба да живимо онако како Господ заповеда, а не онако како говори наш лажљиви, покварени разум и наше изопачено, пуно разних грехова, срце, које дошаптава: живи како знаш. Господ нас уводи у Царство Божије, Господ захтева да идемо оним путем који указује. А овај пут је изучавање јеванђељских заповести, заповести Божијих, живот по овим заповестима, покајање, молитва Господу да нас не остави, већ да нас спаси на било који начин: невољама или болестима, по Својој доброту, да нас не лиши Царства Божијег.

Али, понављам, за то нема другог пута осим кроз тајну Крштења. Стога, трудимо се да читамо Реч Божију, посебно Јеванђеље где су описани и живот Господа и Његова страдања ради нашег спасења и Његове заповести, Његово учење.

Проничио се Духом Божјим, трудећи се да испунимо Његове свете заповести, кајмо се за кршење и преклињемо да нас Господ удостоји да после смрти будемо учесници Његовог Царства.

Амин.